

NU TE TEME, CREDE NUMAI!

- *Învierea fiicei lui Iair, Duminica a 24-a după Rusalii -*

Deși pare abstractă, credința este concretă. Deși pare imposibilă, credința este reală. Deși pare grea, credința este ușoară. Deși pare oarbă, credința înseamnă lumină. Deși are origini divine, credința se împlinește pe pământ, prin oameni, în prezentul istoric. Constatăm însă că, de multe ori, credința noastră este atât de slabă și neputincioasă! Foarte des obstacolele, nereușitele sau problemele neașteptate ne aduc în pragul disperării și suntem gata să ne predăm fără a lupta pentru realizările sau năzuințele noastre! Cuvintele care le auzim în Sfânta Evanghelie: „Nu te teme, crede numai!”, rămân vii și încurajatoare. Dumnezeu ne-a pus să trăim în aceste vremuri deloc ușoare, când deși Biserica înalță rugăciuni și propovăduiește cuvântul Lui Dumnezeu, oamenii rămân surzi și orbi, nedorind să primească aceste

adevăruri, pentru ca în lume să triumfe păcatul. Timpuri în care mulți oameni cinstiți și conștiincioși se confruntă cu sărăcia și numeroase probleme sociale, deși își fac datoria toată viața. Iar bolnavii, cheltuiesc averi întregi, dar rămân în continuare în suferință. Și timpuri în care adevărații credincioși sunt etichetați drept „habotnici” doar pentru faptul că își fac cruce în dreptul bisericii dragi, sau pentru faptul că participarea regulată la slujbele bisericii este o regulă pentru ei. Și totuși pentru fiecare dintre aceștia există un cuvânt veșnic de încurajare: „Nu te teme, crede numai!”. Se cuvine ca omul să primească orice dar de la Dumnezeu cu inimă curată și cu mulțumire. Se cere credință pentru a primi darul lui Dumnezeu, deși, după mila Lui cea mare, Dumnezeu face bine oamenilor și când ei nu-și arată credința. Cerând omului credință, Dumnezeu ne dezvăluie vrednicia de ființă liberă și cuvântătoare. Cum ar fi omul liber și înțelegător dacă n-ar lucra și el de bunăvoie ceva spre mântuire? Iar Dumnezeu cere de la om foarte puțin: credința în Dumnezeul cel viu, în dragostea Lui de oameni, care este totdeauna gata să se ofere omului și să facă pentru el totul, spre binele lui. Să ne ajute bunul Dumnezeu ca și credința noastră să devină vie, rugătoare și să atragă asupra noastră puterea Cerului, puterea lui Dumnezeu. Iar având această putere, fiecare dintre noi poate repeta cuvintele Apostolului: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește”. Și atunci se întâmplă minuni și în zilele noastre: cel slab devine puternic, cel sărman – răbdător și curajos, cel șovăielnic – ferm și încrezător. Atunci nefericirea noastră se preschimbă, noi devenim puternici întru Hristos, atunci ne putem lua crucea și urma Mântuitorul. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare, ca și sufletele noastre să audă nu doar cuvintele de încurajare ale Mântuitorului: „Nu te teme; crede numai și te vei izbăvi”, dar și cuvintele nădejzii noastre: „Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace!”. Amin!

SFINȚII ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIIL

Sfinții Arhangheli sunt așezați de Dumnezeu peste cetele îngeresti, având misiunea cea mai înaltă, împlinind voia Lui Dumnezeu pe pământ și să ajute oamenilor la împlinirea poruncile Lui. Ei au fost creați de Dumnezeu mai înainte de om și de lumea văzută, dar nu prin cuvânt, ci numai cât a gândit, Dumnezeu i-a și creat. Despre îngeri, Biserica ne învață că ei sunt „*duhuri slujitoare*” (Evrei, 1, 14), adică ființe fără de trupuri, slugi credincioase lui Dumnezeu și totodată prieteni și ocrotitori ai noștri, puși de Dumnezeu, pe drumul anevoios de la leagăn, la patria cerească, la „Cerul și pământul nou”, ce vor să fie. Cetele îngeresti sunt împărțite în trei ierarhii. Ierarhia cea mai de sus, aproape de Preasfânta Treime, este formată din Serafimi, Heruvimi și Tronuri. Ei stau în jurul tronului lui Dumnezeu înconjurați în văpaie de foc și fac cunoscută voia Lui îngerilor de mai jos. Ierarhia din mijloc este formată din Domnii, Puteri și Stăpânii. Ei domnesc peste îngerii de mai jos și stăpânesc puterile iadului și întreg Universul. Ierarhia cea mai de jos este formată din Începătorii, Arhangheli și Îngeri. Aceștia sunt cei mai aproape de oameni, cărora le fac cunoscută voia lui Dumnezeu și-i ajută să scape

de cursele și atacurile îngerilor răi, adică de ispitele și amăgirile diavolilor. Sfinții Arhangheli sunt în număr de șapte și anume: Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil, Salatiil, Gudiil și Varahiil. Dintre toți aceștia, cei mai cunoscuți sunt Arhangheli Mihail și Gavriil. Arhanghelul Mihail este numit „puterea Lui Dumnezeu” și are slujba de a păzi legea Lui Dumnezeu și de a birui puterea vrășmașilor. Sfântul Arhanghel Gavriil este realizatorul unor porunci dumnezeiești de mare importanță pentru sufletele noastre. Lui i s-a încredințat vestea copleșitoare pentru îngeri și mai ales pentru oameni: întruparea lui Dumnezeu. El este interpretul către Dumnezeu al rugăciunilor Sfinților Părinți ai Maicii Domnului, Ioachim și Ana, se mai arată și preotului Zaharia și soției sale Elisabeta, întărindu-le nădejdea că vor avea ca urmaș pe Sfântul Ioan Botezătorul. Îngerul Gavriil este numit „bărbat-Dumnezeu” și aduce bunele vestiri de bucurie. El se prezintă Sfintei Fecioare Maria, ca sol al Dumnezeirii, aducându-i vestea nașterii lui Mesia. El este mesagerul păcii în lume și al buneivoinii între toți oamenii și poartă un crin în mână. Sfinții Arhangheli sunt cei dintâi mijlocitori între Dumnezeu și oameni, sunt păzitorii noștri, ai familiilor creștine, ai mamelor, văduvelor și orfanilor. Să ne străduim să trăim o viață cinstită, pentru a fi a aproape de îngeri, iar la judecată, ca martorii faptelor noastre, să ne ajute la mântuirea noastră. Biserica ne îndeamnă să cinstim îngerii buni precum cinstim și sfinții, să le ascultăm șoptele, să-i chemam în ajutor și să rugăm fiecare pe Dumnezeu, să ne dea „*înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre*”.

Sfântul ierarh Nectarie de la Eghina - 9 noiembrie

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina este unul din cei mai iubiți și căutați sfinți din Grecia de astăzi. S-a născut la 1 octombrie 1846, în orașelul Silivria de pe teritoriul Turciei. La botez, a primit numele de Anastasie, fiind al treilea copil din cei șapte pe care i-au avut părinții săi, Demos și Maria Kefalas. Primii ani de școală i-a făcut în orașelul natal, dovedindu-se un copil inteligent și dornic de învățatură, foarte atras de biserică și sfințele slujbe. La vârsta de 14 ani, pleacă la Constantinopol, unde ucenicește în magazinul unui negustor, ducând o viață plină de privațiuni materiale, dar și de mângâiere duhovnicească. La vârsta de 20 ani, Sfântul Nectarie se retrage în insula Hios, ca învățător, timp de șapte ani educând micii săi elevi în lumina iubirii de neam și credință. În 1873, este primit ca frate la Mănăstirea „Nea Moni”, primind în 1877, când este hirotonit diacon, numele de Nectarie. În 1881, părintele Nectarie se întoarce la mănăstire cu diploma de baccalaureat, absolvind apoi și Facultatea de Teologie din Atena, în 1886, cu binecuvântarea și ajutorul Patriarhului Sofronie al Alexandriei, fiind apoi hirotonit preot și arhimandrit. În 1889, Părintele Nectarie va fi hirotonit episcop, având funcția de consilier patriarhal și slujitor al altarului bisericii „Sf. Nicolae” din Cairo (Egipt), unde dobândește bogate roade atât în plan pastoral, cât și administrativ. În 1890, este angajat ca preot predicator al Mitropoliei de Evia. În 1893 autoritățile bisericești îi încredințează conducerea Seminarului Teologic „Rizareion” din

Atena, unde a schimbat profund concepția profesorilor despre modul în care trebuie educați elevii teologi. Ca un bun păstor, îi învăța pe toți să își raporteze faptele și inițiativele la Mântuitorul Hristos. Puterea exemplului personal, blândețea și viața sa sfântă au dus la schimbarea inimilor tuturor, elevi și profesori deopotrivă. Pensionat în 1908 din învățământ, Sfântul Nectarie se retrage în insula Eghina, urmându-și fiicele duhovnicești care, încă din 1904, primiseră binecuvântarea duhovnicului pentru a reînființa aici o mănăstire cu hramul „Sf. Treime”. Părintele a participat cu tot sufletul la acest nou început al vieții lui, dar și al obștii nou înființate. Păstorind cu dragoste turma cea cuvântătoare din întreaga insulă, timp de 12 ani, fiind iubit de toți cei care l-au cunoscut, Sfântul Nectarie a trecut la cele veșnice la 8 noiembrie 1920, fiind plâns de mulțime mare de călugări și credincioși. Cuviosul a fost canonizat de Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol, în data de 20 aprilie 1961.

Pe cel născut în Silivria și ocrotitorul Eghinei, pe cel ce s-a arătat în vremurile din urmă prieten adevărat al virtuții, pre Sfântul Ierarh Nectarie să-l cinstim cei credincioși ca pe un dumnezeiesc slujitor al lui Hristos, că izvorăște bogate vindecări celor ce strigă cu evlavie: Slavă lui Hristos, Celui care te-a slăvit! Slavă Celui ce minunat te-a arătat! Slavă Celui care lucrează prin tine tuturor tămăduirii! **Troparul**

Tratamentul singurății

Paradoxul lumii de astăzi este acesta: cu toată tehnologia care ne înconjoară noi suntem singuri. Dar suntem într-adevăr singuri? De ce ne simțim așa când până la urmă această viață trecătoare se încheie parcă mult prea repede asemeni unui izvor a cărui frumusețe a fost răpită de razele nemiloase și de căldura Soarelui? Omul nu a fost creat să rămână singur. Dacă nu își găsește împlinirea alături de jumătatea sa, asta nu înseamnă că nu mai are pentru ce trăi. Orice om se poate ridica din starea de singurăta care de multe ori îl cuprinde. Când ne simțim singuri, să ne gândim la Mântuitorul nostru Iisus Hristos care, timp de 40 de zile a fost singur în pustie, deși era într-un permanent dialog cu Tatăl Său, al nostru. Cea mai mare greșală a noastră, a oamenilor este aceea că suntem mereu nemulțumiți, sfidându-L de multe ori pe Creator. Singurăta este o boală grea, dar nu și incurabilă. Tratamentul trebuie aplicat în fiecare zi cu nădejde și iubire. Trebuie să luăm zi de zi pastila încrederii în Dumnezeu, a iubirii aproapelui și a încrederii în propria persoană, iar atunci tratamentul nu va da greș. Poate că va dura ceva timp până vom scăpa definitiv de boală, uneori chiar fiind riscul ca aceasta să recidiveze, însă având la noi pastilele miraculoase, riscul se diminuează iar vindecarea începe să își reverse dulceața asupra noastră. Viața este un șir lung, iar întâmplările prin care trecem sunt perlele care îmbracă șirul. Să nu lăsăm momentele triste să ne afecteze, să nu lăsăm singurăta să ne doboare, fiindcă ar fi păcat să ne irosim viața în acest fel. Sunt mii de oameni care au nevoie de ajutorul nostru, de mângâierea noastră, însă singurăta, arma diavolească ne împiedică să vedem aceste lucruri, transformându-ne viața într-un calvar. Poate te simți uneori prizonierul vieții tale, însă nu uita că întotdeauna cheia este la tine, doar tu având posibilitatea să te eliberezi. Niciodată să nu te subapreciezi, să zici că nu poți să faci ceva anume, pentru că te minți pe tine însuși. Orice pe lumea asta are rezolvarea, numai moartea nu și chiar și aceea fiind doar podul pe care trebuie să îl trecem pentru a merge spre fericirea veșnică, sau din păcate spre chinul veșnic, așa că fruntea sus, privește înainte și mulțumește-I mereu la Dumnezeu pentru toate. Toți suntem incluși în planul Lui sfânt, nimeni nu este copil orfan. Singurăta este greu de purtat. Ca hainele care, udate, te pot trage la fundul apelor. Aici, în acest moment, în acest prezent, dacă-L chemăm pe Dumnezeu să treacă pe la noi, să ne dea binețe, să ne cerceteze, să ne întrebe ce mai facem, vom vedea că El știa dintru început parola inimii noastre. Numai că El ne respectă atât de mult libertatea încât, fără chemarea și voia noastră, Dumnezeu nu dă buzna să aprindă lumina. Atâta delicatețe este în iubirea Lui, că ne permite să alegem, să creștem în ritmul nostru. Ne trimite câte-un gând bun, îngeri mereu de pază, oameni care să ne ghideze, situații care să ne deschidă ochii. Dar nu ne forțează niciodată. Iar când ne hotărâm să-L chemăm, vine ca un oaspete cuminte și se așază lângă noi. Învie și ne înălțăm cu Iisus Hristos. Singurăta se transformă în bucurie, dialog, comuniune. Devine intimitate sufletească. Simțim nevoia să-i chemăm pe ceilalți în inima noastră, să renunțăm la egocentrism, pentru noi. Devenim gazde primitoare pentru cine vrea să ne treacă pragul vieții. Și se face Lumină. În noi și-n jurul nostru. Amin!

† Nu este un biruitor mai mare pe pământ, decât acela care se biruiește pe sine însuși și domnește asupra patimilor sale.